

4 MÓZES 29-36. FEJEZET

A 29.-ik fejezetben olvashatunk arról az áldozatról, amelyet az év hetedik hónapjában kellett bemutatni. A hetes szám nagyon jelentős a Bibliában, és így a hetedik hónap is egy különleges hónap volt, amely a mi naptárunk szerint körülbelül októbernek felel meg. A zsidóknak van egy vallásos és egy világi naptárunk is, és a vallásos naptár áprilissal kezdődik, ezért aztán október a 7.-ik hónap lesz.

Ez a hónap különleges áldozatokkal kezdődik, amelyek a fejezet elején vannak felsorolva, majd utána következnek a hónap tizedik napjára időzített áldozatok, amely az engesztelés napja, azaz a Yom Kipur. Ezen a napon a főpap maga végzett minden áldozást, míg egyéb alkalmakkor általában a többi pap végezte az áldozatok felajánlását.

Az engesztelés napján a főpap 34 állatot kellett feláldozzon egyedül, segítség nélkül. Ez szimbólikusan Jézus Krisztus munkáját vetítette előre, aki egyedül végezte az engesztelést számunkra.

A következő ünnep a hetedik hónapban a sátoros ünnep volt, amikor a pusztai életükre emlékeztek, amikor sátrakban éltek. Ez az ünnep 8 napos volt, és a napok többségén több mint 30 állatot áldoztak fel. Ezeket mind ebben a fejezetben olvashatjuk, és nem sok közünk van ezen áldozatokhoz, kivéve azt, hogy még inkább értékelhetjük Jézus Krisztus áldozatát, Aki egyszer s mindenkorra feláldoztatott értünk.

Ezek után nagyon hasznos tanulmányozni a Zsidó levelet, amelyben ezek az áldozatok és Jézus Krisztus engesztelő áldozata áll szemben egymással, és a 3Mózes és 4Mózes tanulmányozása megvilágítja a Zsidó levél értelmét számunkra.

A 39.-ik versben:

Ezeket készítsétek el az ÚRnak ünnepeiteken azon kívül, amit fogadalomból, vagy önként mutattok be égőáldozatul, ételáldozatul, italáldozatul, vagy békeáldozatul.

Ezek az áldozatok tehát mind az eddig olvasott áldozatokon kívül, ezeken felül lehettek bemutatva Isten előtt.

A 30.-ik fejezet a fogadalomtétel törvényéről szól. Amikor mi fogadalmat teszünk Isten előtt, akkor azt Isten komolyan veszi, és elvárja tőlünk, hogy be is tartsuk azt. A Biblia azt mondja, hogy „jobb, ha egyáltalán nem teszünk fogadalmat, semhogy megszegjük azt”. Fontos megjegyeznünk, hogy Isten nem várja el, hogy fogadalmat tegyél neki, ezek mindig önkéntesek szoktak lenni.

Ha férfi tesz fogadalmat az ÚRnak, vagy esküt tesz arra, hogy megtartóztatja magát, ne szegje meg a szavát, hanem tegyen meg mindent úgy, ahogyan kimondta.

De ha nő tesz fogadalmat az ÚRnak, és önmegtartóztatásra kötelezi magát még leánykorában, apja házában,

ha apja hallotta fogadalmát és azt, hogy önmegtartóztatásra kötelezte magát, és nem ellenezte az apja, akkor érvényes minden fogadalma, és érvényes minden elkötelezése, amellyel önmegtartóztatást fogadott.

Az Ószövetségben vannak olyan esetek, amelyek rossz kimenetelűek voltak. Gyakran, ha valaki egy kényelmetlen helyzetben találja magát, akkor azt mondja az Úrnak: „Uram, ha segítesz, akkor megteszem ezt és ezt...”.

Jefta a Bírák könyvében:

Fogadalmat tett Jefta az ÚRnak, és ezt mondta: Ha valóban kezembe adod az ammóniakat, akkor bármi jön ki elém házám ajtaján, amikor békességgel visszatérek az ammóniaktól, az ÚR é lesz az, feláldozom égőáldozatul.

Az ő kislánya volt az első, aki kijött a házából, hogy üdvözölje, amikor hazatért győzelme után. Szörnyű fogadalom volt, jobb lett volna, ha sohasem fogadkozik.

Saul is nevetséges fogadalmat tett, amikor Jonatán egy reggel korán felkelt, körbenézett és azt mondta a fegyverhordozójának, hogy „gyerünk, mert lehet, hogy az Úr az izraeliek kezébe akarja adni a filiszteusokat. Ha ez így van, akkor nincs szüksége az egész hadseregére, akár két ember kezébe is adhatja őket. Menjünk át hozzájuk, és nézzük meg, hogy mit tesz az Úr.”

Átmenetek, és Jonatán azt mondta, hogy ha a filiszteus örök azt mondják, hogy jöjjenek oda, mert szeretnének valamit megmutatni nekik, akkor ebből tudni fogják, hogy Isten a kezükbe akarja adni őket. De ha azt mondják, hogy várjanak csak ott ahol vannak, mert ők mennek hozzájuk, akkor tudni fogják, hogy Isten nem akarja őket a kezükbe adni, és jobb ha visszatérnek a táborukba.

Tetszik nekem ez nagyon. Amikor odaértek, a filiszteusok hívták őket, és ők felmentek a domboldalra, és elkezdtek kaszabolni a filiszteusokat, akik kezdtek visszavonulni. A szemközti domboldalra Saul felébredt, meglátta a menekülő filiszteusokat, és két fickót, akik ütök-vágják őket, és kiadta a parancsot, hogy számolják meg, kik hiányoznak. Kiderült, hogy Jonatán és a fegyverhordozója. Ekkor Saul egy meggondolatlan fogadalmat tett: „Átkozott legyen az, aki bármit is eszik addig, amíg Saul legyőzi minden ellenségét.”

A legjobb, ha nem fogadkozunk egyáltalán. Egyesek viszont szeretnek fogadalmat tenni, mert ettől jobban érzik magukat. Ha így van, akkor tartsd is be.

Ha egy emberrel tetted fogadalmat, az azonnal érvényes volt, de egy fiatal lány fogadalma csak az apja beleegyezésével volt érvényes.

Ha azonban ellene mond neki az apja, amikor hallja őt, akkor nem érvényes semmiféle fogadalma vagy elkötelezése, amellyel önmegtartóztatást fogadott. És az ÚR megbocsát neki, mert az apja mondott neki ellene.

Ha pedig úgy megy férjhez, hogy fogadalom terheli, vagy meggondolatlan beszéddel kötelezte el magát, és a férje hallott róla, de amikor hallott róla, nem mondott ellene, akkor érvényesek a fogadalmi, és az elkötelezés is érvényes, amellyel önmegtartóztatást fogadott.

De ha a férje ellentmond neki, amikor hall róla, akkor érvénytelenné teszi az asszony fogadalmát, amely őt terheli, és a meggondolatlan beszédet, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát. Az ÚR is megbocsát neki.

Az özvegynek vagy férjétől elbocsátottnak minden fogadalma érvényes, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát.

Ha már a férje házában tesz fogadalmat egy asszony, vagy esküvel kötelezi magát önmegtartóztatásra, és meghallja a férje, de nem ellenzi, és nem mond neki ellent, akkor érvényes az asszony minden fogadalma, és érvényes minden elkötelezése, amellyel önmegtartóztatást fogadott.

De ha a férje határozottan érvénytelenné teszi a fogadalmakat, amikor meghallja azokat, akkor nem érvényes semmi abból, amit kimondott fogadalomként vagy elkötelezésként. A férje érvénytelenné tette azokat, és az ÚR is megbocsát neki.

Minden fogadalmat és minden esküt, amellyel önmegtartóztatásra kötelezi magát, a férje tesz érvényessé, és a férje tesz érvénytelenné.

A 31.-ik fejezetben az Úr elrendeli a midjániak elpusztítását. Ez Mózes utolsó akciója.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Állj bosszút Izráel fiaíért a midjániakon, azután odakerülsz elődeidhez.

Mózes így beszélt a néphez: Fegyvereztetek föl magatok közül férfiakat a harcra, támadjátok meg Midjánt, és álljatok bosszút Midjánon az ÚRért.

Ezret küldjetez egy-egy törzsből, Izráel mindegyik törzsből a harcra.

Kivezényeltek tehát Izráel soraiból törzsenként ezret: tizenkétezer harcra fölfegyverzett embert.

Azután elküldte őket Mózes a harcra, törzsenként ezret; velük együtt Fineást, Eleázár pap fiát is, mert ő kezelte a szent eszközöket és a riadót jelző harsonákat.

Harcot kezdtek Midján ellen, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek, és megölték minden férfit.

Megölték Midján királyait is a lemészároltakkal együtt: Evit, Reket, Cúrt, Húrt és Rebát: Midján öt királyát. Megölték fegyverrel Bálámot, Beór fiát is.

Emlékeztek Bálám első próféciájára, amelyben azt mondta, hogy „hadd haljak meg az igazak halálával”. Ez a kérés nem teljesült, mert Bálám kapzsisága urrá lett az életén, és ezáltal kivonta saját magát Isten áldásaiból. Ezért aztán ahelyett, hogy az igazak halálában részesült volna, Izrael keze által esett el.

Midján asszony népét és a családtagokat azonban foglyul ejtették Izráel fiai, és elzsákmányoltak minden állatot, jószágot és egész vagyonukat.

Fölperzseltek lakóhelyükön minden várost és sátoztábot.

Azután fogták az egész zsákmányt és minden embert és állatot, amelyet elfogtak,

és odavitték Mózeshez, Eleázár paphoz és Izráel fiai közösségéhez a foglyokat és a megszerzett zsákmányt a táborba, Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben.

Mózes, Eleázár pap és a közösség összes vezető emberei kivonultak eléjük a táboron kívülre.

De Mózes megharagudott a haderő vezetőire, az ezredesekre és a századosokra, akik megjöttek a megvívott harcból.

Ezt mondta nekik Mózes: Hát ti életben hagyátok az összes asszony népet?!

Hiszzenők csábították hitszegésre az ÚR ellen Izráel fiait Bálám tanácsa szerint Peór kedvéért! Ezért érte csapás az ÚR közösségét.

Most azért öljetek meg minden fiúgyermeket, és öljetek meg minden nőt is, aki úgy ismert férfit, hogy vele hált.

De hagyjatok életben minden leánygyermeket, aki még nem ismeri a férfival való hálást.

Sok embernek problémát okoz az Ószövetség olvasása, főleg Jozsué könyve, a Bírák könyve, a Királyok Könyve, ahol az emberek kiirtásáról olvashatunk. Hogy lehet, hogy Isten elrendelte, hogy teljesen kiirtsanak egy nemzetet, sok esetben a nőekkel és a gyerekekkel együtt? Néha még az állatokat is ki kellett irtani.

Ahhoz, hogy ezt megértsük, meg kell értsünk egy-két dolgot ezeknek a népeknek a kultúrájukról, főleg a vallási szertartásaikat. A világtörténelem során talán ezek az emberek voltak az erkölcs legmélyebb pontján. Minden elképzelhető bűnt gyakoroltak ezek az emberek. A házassági fogadalmak nem jelentettek semmit, úgy éltek, mint az állatok, és még az állatokkal való közösülés szintjére is eljutottak, ami nem volt ritka közöttük.

Ezek annyira szörnyű életformában éltek, hogy a pusztá fennmaradásuk is lehetetlenné vált. Emberáldozatokban hittek, és gyerekeiket áldozták fel isteneik előtt. Olyan dolgokat gyakoroltak, amelyekről beszélni is szörnyűséges és hatalmas szemérmertlenség lenne ez tőlem, ha ezt most megtenném előttetek. Ezek voltak a kánaáni népek.

Isten azért rendelte el a kiirtásukat, mert ellenkező esetben az ő szennyük a saját gyermekeit is beszennyezte volna. Az izraelieket használta ítéletének eszközéül ellenük, mert az utálatos, megvetendő gyakorlataik miatt mindnyájan megérdemelték, hogy meghaljanak. És mi van a kisgyerekekkel? A szüleik nélkül szörnyű életben lett volna részük, és ez kegyelem volt Isten részéről.

Azért rendelte el Isten a kiirtásukat, hogy a saját népe ne süllyedjen arra az erkölcsi mélypontra, amelyben ezek az emberek éltek.

Korábban Isten az özönvizet használta fel arra, hogy elpusztítsa azokat az embereket, akik ilyen szörnyű módon éltek, és csak Noét és családját kímélte meg. Itt pedig Izrael népét használja ezen emberek megítélésére.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek:

Vedd számba a foglyul ejtett embereket és állatokat, Eleázár pappal és a közösség családfőivel együtt.

Felezd meg a zsákmányt a hadba vonult harcosok és az egész közösség között.

Végy el egy részt az ÚRnak a hadba vonult harcosoktól, ötszázból egyet: embert, marhát, szamarat és juhot egyaránt.

Az egyik feléből vegyétek el ezt, és adjátok Eleázár papnak az ÚRnak szóló följajánlásként.

Ennek következtében Eleázár hirtelen nagyon gazdag ember lett, mert 337.500 juh volt aminek az ötszázad részét megkapta.

Ez volt az a prédának megmaradt zsákmány, amelyet prédául ejtett a hadinép: hatszázhetvenötezer juh, hetvenkétezer marha

és hatvanegyezer számár.

Ember pedig harminckétezer lélek, olyan nők, akik nem ismerték a férfival való hálást.

Az Izráel fiainak jutott felerészből elvett Mózes minden ötven emberből és állatból egyet, és odaadta azokat a lévítáknak, akik az ÚR hajlékánál teljesítettek szolgálatot, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Akkor odamentek Mózeshez a sereg egységeinek a parancsnokai, az ezredesek és a századosok,

és ezt mondták Mózesnek: Mi, a te szolgálid, számbavettük a ránk bízott harcosokat, és senki sem hiányzik közülünk.

Minden midjáni várost elpusztítottak, minden embert megöltek, és egyetlen emberük sem halt meg. Ez normális esetben lehetetlen, de itt nem beszélünk természetes dolgokról, hanem Isten kezéről van szó.

Ezért elhozta mindenki az ÚRnak szóló áldozatul, amit talált: az aranyékszereket, a karkötőket és a karpereceket, a pecsétgyűrűket, a fülbevalókat és a nyakláncokat, hogy engesztelést szerezzenek nekünk az ÚR előtt.

Mózes és Eleázár pap átvette tőlük az aranyat és az összes ékszerféléit.

Az összes arany, amelyet az ezredesek és századosok följajánlottak az ÚRnak tizenhatezer-hétszázötven sekel súlyú volt.

Minden katona magának is tartott meg zsákmányt.

Mózes és Eleázár pap átvették az aranyat az ezredesektől és századosoktól, és bevitték a kijelentés sátrába az ÚR elé, emlékeztetőül Izráel fiaira.

A 32.-ik fejezetben Gád és Ruben törzse, valamint Manassé törzsének fele azt kérte Mózesztől, hogy hadd legyen az övéké az a terület, amit eddig elfoglaltak: ez a mai Jordánia területe, amely ezelőtt a moábiak, midjániak területe volt. Ez a Galileai tengertől a Holt-tengerig és ezektől keletre terül el. A déli területen

Ruben, középen Gád, és északon pedig Manassé szeretett volna maradni. Ez a terület nagyon jó leelő volt.

Ha jóindulattal vagy hozzánk - mondták -, hadd kapják meg szolgálid ezt a földet örökségül, és ne vigyél át bennünket a Jordánon!

Mózes ezt felelte Gád és Rúben fiainak: Ti itt akartok maradni, amikor testvéreitek harcba vonulnak?!

Miért akarjátok elvenni Izráel fiainak a bátorságát attól, hogy átkeljenek arra a földre, amelyet az ÚR adott nekik?

Atyáitok is így cselekedtek, amikor elküldtem őket Kádés-Barneából, hogy megtekintsék az országot.

Fölmentek az Eskól-völgyig, és megnézték az országot, de elvették Izráel fiainak a bátorságát attól, hogy bemenjenek abba az országba, amelyet nekik adott az ÚR.

Ezért fellángolt az ÚR haragja azon a napon, és így esküdött meg:

Az Egyiptomból feljött férfiak, húszévestől fölfelé, nem látják meg azt a földet, amelyet esküvel ígértem oda Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mivel nem követtek engem tökéletesen,

kivéve Kálébot, a kenizsi Jefunne fiát és Józsuét, Nún fiát, mivel ők tökéletesen követték az URat.

Fellángolt az ÚR haragja Izráel ellen, hagyta őket bolyongani a pusztában negyven évig, míg ki nem pusztult az az egész nemzedék, amely olyat követett el, ami nem tetszett az ÚRnak.

És most ti, vétkes emberek fajzata, atyáitok nyomdokába léptek, hogy még növeljétek az ÚR Izráel ellen fellángolt haragját?!

Ha elfordultok tőle, még tovább hagyja népét bolyongani a pusztában, és az egész népnek vesztét okozátok.

Ekkor közelebb léptek hozzá, és ezt mondták: Csak juhaklokat építünk itt a jószágnak, meg városokat a családunknak,

de mi magunk hamarosan fölfegyverkeziünk, és megyünk Izráel fiai előtt, míg be nem visszük őket a területükre. Csak a családunk lakjék megerősített városokban az ország lakosai miatt.

Nem térünk vissza házainkba, amíg meg nem kapja minden izráeli a maga örökségét.

Hiszen mi nem akarunk velük együtt örökséget kapni ott a Jordánon túl, mert már jutott nekiünk örökség a Jordánon innen, keleten.

Mózes így felelt nekik: Ha így cselekesztek, ha fölfegyverkeztek a harcra az ÚR színe előtt,

és átkel a Jordánon minden fegyveres ember az ÚR színe előtt, amíg ő ki nem űzi ellenségeit maga elöl,

és ha akkor tértek vissza, amikor meghódol az a föld az ÚR előtt, akkor ártatlanok lesztek az ÚR és Izráel szemében, és örökségül kapjátok ezt a földet az ÚRtól.

De ha nem így cselekesztek, vétkeztek az ÚR ellen. Tudjátok meg, hogy utolér benneteket vétkeitek büntetése.

Építsetek városokat családotoknak és aklokat nyájaitoknak, de amit kimondtatok, azt tegyétek meg!

Érdekes kérdés volt ez lelki szempontból is. Ezek az emberek beérik azzal, hogy az örökségüket az Igéret földjén kívül, a Jordán másik partján kapják meg. Ha megvizsgáljuk Izrael vándorlásának egészét Egyiptomtól az Igéret földjéig, akkor tudhatjuk, hogy mindez azért történt, hogy számunkra példa lehessen.

Egyiptom a régi, bűnös élet rabságát jelenti a világban, a Vörös-tengeri átkelés az ujjászületést jelenti, a bemelegítés után egy új kapcsolatba kerülünk Istennel, miután megváltott a bűn köteleiből. Az Igéret földje felé menet Kádés-Barneában elbuktak, mert nem léptek be a földre, és az elkövetkező 40 éves pusztai vándorlás tipikusan vonatkozik azokra a keresztényekre, akik kikerültek ugyan a bűn rabságából, de sohasem léptek be a krisztusi élet teljességébe. Ők a kettő között lebegnek, mert nem ismerik a lélekben járó élet teljességét, hanem továbbra is a testük vágyaival küszködnek, és a pusztában tévelyegnek. Sokan ilyen terméketlen keresztény életet élnek.

A Jordán folyó a régi élet halálát jelképezi, a testi élet halála után pedig az Igéret földjére lépve a lelki életbe való belépés következik.

Igaz, hogy még sok harcot kell megharcoljunk, de van egy vezérünk, Aki előttünk megy, vezet és megerősít bennünket. Isten megígérte, hogy „minden helyet nekünk ad, ahová a lábunkat betesszük”. A föld előttünk áll, csak annyit kell tennünk, hogy bemegyünk, és birtokba vesszük. Isten győztes élete Krisztusban, az öröm és az áldás, a lelki győzelmek élete a tietek. A régi, testi élet felett való győzelem a tietek, csak birtokba kell vegyétek azt.

Voltak olyanok, akik megelégedtek azzal, hogy a Jordán másik partján maradjanak, Ruben, Gád és Manassé egy része. Fontos megjegyezzük, hogy ők voltak az első törzsek, akik később rabságba kellett vonuljanak, mert nem védte őket a természetes határvonal, a Jordán folyó. Sokan nem veszik birtokba a lelki élet gazdagságát, Isten ígését, és megelégednek azzal, hogy a kereszt másik oldalán éljenek, és ezért ők az elsők, akik rabságba kerülnek.

Mózes azt mondta ezeknek a törzseknek, hogy letelepedhetnek itt, de vigyázzanak arra, hogy meg is tartsák, amit ígértek.

De ha nem így cselekesztek, vétkeztek az ÚR ellen. Tudjátok meg, hogy utolér benneteket vétetek büntetése.

Milyen erőteljes igazság ez! Biztosak lehettek abban, hogy a utolér benneteket a vétetek büntetése. Jézus azt mondta, hogy „amit titokban tesztek, azt a háztetőkről fogják kiáltani”. A Biblia azt mondja, hogy minden nyílt és leplezetlen Előtte. Nincsenek titkos bűnök, ez csak szemfényvesztés. „Ki mint vet, úgy arat.” Amikor eljön az aratás ideje, akkor teljesen nyilvánvaló lesz, hogy milyen magot vetettél el. Kösznet Istennek Jézus Krisztusért, Aki eltávolította vétkeinket és bűneinket, és olyan messzire vetette, amilyen messze van kelet a nyugattól.

A 33.-ik fejezetben egy összefoglalót olvashatunk arról, hogy hol álltak meg a pusztai vándorlásuk során az Egyiptomi kivonulástól az Igéret földjéig. Az 51.-ik versben:

Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha átkeltek a Jordánon Kánaán földjére, űzzétek ki onnan az ország egész lakosságát, pusztítsátok el összes bálványukat, és öntött bálványszobraikat is mind pusztítsátok el. Tegyétek tönkre összes áldozóhalmaikat! Vegyétek birtokotokba az országot, és lakjatok abban, mert nektek adtam azt a földet, hogy birtokba vegyétek.

Isten azt akarta, hogy minden bálványt és képet elpusztítsanak, mert azok nagyon kihívó és szexuálisan groteszk figurák voltak. Az áldozóhalmaikat is el kellett pusztítani, nehogy a földön megmaradjon azok fertőző befolyása. Ne feledjük, hogy „ki mint vet, úgy arat”.

Ha a fejünkbe szexuálisan szabados képeket ültetünk el, akkor testben fogunk aratni. Ezért akarta Isten azt, hogy az utolsó darabig elpusztítsák ezeket.

Sorsvetéssel osszátok el az országot nemzetségeitek között. A nagyobbak nagyobb örökséget adjatok, a kisebbnek pedig kisebb örökséget. Mindenki azt kapja, ami neki sorsvetéssel jut. Az ősi törzsek között osszátok szét az örökséget!

De ha nem űzitek ki onnan az ország lakosait, akkor tüskévé lesznek a szemetekben és tövissé az oldalatokban azok, akiket meghagytok közülük, és szorongatni fognak benneteket azon a földön, amelyen lakni fogtok, és majd veletek bánok el úgy, ahogyan övelük akartam elbánni.

Másszóval, ezek az emberek le fognak húzni titeket, és végül titeket kell majd elpusztítsalak úgy, mint őket. A bűnnek mindig fertőző hatása van. Amikor gyerek voltam, az anyukám gyakran mesélt nekem arról az egy rothadó almáról, amely az összes többit megfertőzvé tönkretette az egész hordót. Nagyon fontos megválogatni a barátaidat, mert ha csak egy is rossz közülük, akkor az egész csapatot megfertőzheti rossz befolyásával.

Az Úr azt parancsolta, hogy ezért teljesen üzzék ki a kánaáni népeket. Izrael azonban nem halgatott az Úrra, és gyakran mi is jobban tudjuk, mint Isten, mert úgy gondoljuk, hogy meg tudunk birkozni a dolgokkal. Azt gondoljuk, hogy Isten nem érti teljesen a helyzetet, vagy nem ismer minket, és lehet, hogy ez a szabály másokra érvényes, de rám biztosan nem. Később a saját kárunkon és szegyenünkön keresztül tapasztaljuk meg az engedetlenség árát, és rájövünk, hogy Isten jobban ismert minket, mint mi magunkat. Rájövünk, hogy milyen ostobaság volt az, hogy nem követtük Istent teljesen.

A 34.-ik fejezetben az ország határainak leírását olvashatjuk:

A déli határ a Cin-pusztától Edóm mentén húzódik, majd a Sós-tenger végétől kelet felé húzódik a déli határ.

Kerülje meg a határ délről az Akrabbim-hágót, és menjen Cin felé, és végződjék Kádés-Barneától délre. Haladjon Hacar-Addárig, és menjen át Acmón felé.

Acmóntól forduljon a határ Egyiptom patakja felé, és végződjék a tengernél.

A nyugati határ legyen a nagy tenger partvidéke. Ez legyen a nyugati határotok.

Az északi határt a nagy tengertől a Hór-hegyig jelöljétek ki.

A Hór-hegytől jelöljétek ki a hamáti útig, és a határ vége Cedádnál legyen.

Azután haladjon a határ Zifrón felé, és a vége Hacar-Énánál legyen.

Az Éna a Jordán forrása a Hór-hegy tövében. Itt volt Dán városa, amely a legészakibb izraeli település volt.

A keleti határt jelöljétek ki Hacar-Énántól Sefámig.

Sefámtól menjen le a határ Riblának, Aintól keletre, és menjen tovább a határ, amíg el nem éri a Kinneret-tó partját keleten.

Azután menjen lefelé a határ a Jordánnak, és végződjék a Sós-tengernél. Ez legyen országotok határa körös-körül!

A fejezet végén pedig ismét olvashatjuk a törzsek vezetőinek listáját.

A 35.-ik fejezet a menedékvárákról szól:

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez Móáb síkságán, Jerikóval szemben, a Jordán mellett:

Parancsold meg Izrael fiainak, hogy a birtokukba kerülő örökségükből adjanak városokat a lévítáknak lakóhelyül. A városok körül levő legelőket is adjátok a lévítáknak.

Lakjanak ezekben a városokban, a legelőket pedig használják marhájuknak, jószáguknak és mindenféle állatuknak.

Azoknak a városoknak a legelői, amelyeket a lévítáknak adtok, a város falától kifelé körös-körül ezer könyöknyire terjedjenek.

Mérjétek a várostól kezdve a keleti oldalát kétezer könyöknek, a déli oldalát kétezer könyöknek, a nyugati oldalát kétezer könyöknek és az északi oldalát is kétezer könyöknek, úgyhogy a város középen legyen. Így mérjétek ki ezeknek a városoknak a legelőit.

Azok közül a városok közül, amelyeket a lévítáknak adtok, legyen hat menedékváros. Ezeket arra a célra jelöljétek ki, hogy oda menekülhessen a gyilkos. Rajtuk kívül negyvenkét várost adjátok.

Összesen tehát negyvennyolc várost adtak a lévítáknak a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt.

A lévíták jártak a legjobban, mert nem kaptak ugyan földet, de az Úr azt mondta, hogy „én vagyok az ő örökségük”.

Amikor átkeltek a Jordánon Kánaán földjére,

válasszatok ki olyan városokat, amelyek menedékvárosok legyenek. Oda meneküljön a gyilkos, ha nem szándékosan öl meg valakit.

Legyenek ezek a városok menedékiül a vérbosszuló elöl, hogy ne haljon meg a gyilkos, amíg oda nem áll a közösség elé ítéletre.

Hat várost jelöljete ki magatoknak menedékvárosul.

Három várost jelöljete ki a Jordánon innen, és három várost jelöljete ki Kánaán földjén, és ezek menedékvárosok legyenek.

Ezeket a menedékvárosokat úgy alakították ki, hogy bárholnan elérhetőek voltak egy fél napi meneküléssel. Azért alakította ki Isten ezeket, hogy az emberekben mélyen gyökerező vérbosszút megelőzze.

Az egyik legnehezebb szabadulás a hagyományoktól való szabadulás. Vannak olyan kulturális hagyományaink, amelyek olyan mélyen gyökereznek az agytekervényeinkben, hogy ezeket a legnehezebb kiírtani.

A karácsony egy pogány ünnep. Eredeti formájában semmi köze sincs Jézus Krisztus születéséhez. Már jóval Jézus eljövetele előtt ünnepelték ezt, csak másképp hívták. A rómaiak szaturnáliának nevezték, de az eredete egészen Nimródig vezethető vissza, aki nemsokkal Noé után élt. Minden ehhez kapcsolódó tradíció a pogányságból ered, de ha valaki azt javasolná, hogy hagyjuk el ezt az ünnepet, az az egyház nagy felbolydulását jelentené. Olyan mélyen gyökerezik a hagyományainkban, hogy annak ellenére, hogy egyre pogányabb lesz, mégis ragaszkodunk hozzá.

Hányan vannak, akik valóban Jézust ünneplik karácsonykor, noha nem is ekkor van a születésnapja? Ekkor van a legtöbb részeg ember az utakon, ekkor van a legtöbb dolga a rendőrségnek is.

Isten nem szerette az akkori izraeli hagyományt sem, de ahelyett hogy teljes kiírtását rendelte volna el, inkább kordában tartása mellett döntött. A vérbosszú tehát a zsidó kultúra része volt: ha valamelyik családtagodat megölték, akkor neked kötelességed volt megölni a gyilkost, mert a család becsülete forgott kockán, és ezzel tartoztál a halott rokonodnak. A legidősebb fiú kötelessége volt, hogy bosszút álljon a gyilkoson.

Néha viszont a gyilkosság véletlen műve volt. Nem volt harag, gyűlölet, vagy előre eltervezés, hanem egyszerűen csak baleset volt. Ennek ellenére a vérbosszú tradíciója olyan mély volt, hogy meg kellett ölni a halál okozóját. Nem volt kegyelem, mert a vérbosszú volt mindenképp felett.

Ennek a mély hagyománynak a megváltoztatására állította fel Isten ezeket a menedékvárosokat, hogy ha véletlenül megölték valakit, akkor el tudtak menekülni ezekbe a városokba. Ha eljutottak oda, mielőtt a bosszúálló utolérte őket, akkor biztonságban voltak, mert a városban senkit sem lehetett megölni. A lévíták megvédték a menekülőt, és biztosították a szabad és igazságos tárgyalás lehetőségét.

Ha bebizonyosodott, hogy ez nem baleset volt, hanem gyűlölet és harag, vagy előzetes tervezés következménye volt, akkor kivitték a menedékvárosból, és a bosszúálló megölte az illetőt. Ha ennek az ellenkezője bizonyosodott be, akkor ott maradhatott a menedékvárosban, ott élhetett, mert ott nem állhattak bosszút ellene. Ha viszont elhagyta a menedékvárost, akkor a bosszúálló továbbra is megölhette.

Mivel az embernek reménységre van szüksége, és egy városban élve úgy érezhette magát, mintha börtönben lakna, és vágyott arra, hogy lássa a családját és otthonát, ezért ha a főpap meghalt, akkor szabadon hazamehetett. Isten ellenezte a vérbosszút, és ezért változtatott a kultúrán.

Nem hiszem, hogy Isten haragszik rátok, ha megünneplitek a karácsonyt, vagy karácsonyfát állítotok, mert Istennek hála, nagy a mi szabadságunk Krisztusban. Amikor karácsonyt ünneplünk, akkor mi nem gondolunk Tamuzra, Nimródra, Szemirámiszra, vagy a többi pogány istenekre, akiket akkor ünnepeltek. Szerintem jó arra emlékezni ilyenkor, hogy „úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta értünk”, és mivel úgysem tudjuk, hogy pontosan melyik napon született Jézus, ezért nem számít, hogy melyik napon ünnepeljük a születését.

Köszönöm Istennek, hogy szabadon ünnepelehetek a családdal együtt, amikor adunk egymásnak, és szeretetünket mutatjuk ki, ugyanakkor azért is köszönetet mondok, hogy ha nem akarom, akkor nem kell az ünnep pogány aspektusait megtartsam. Jó dolog, hogy Krisztusban szabad vagyok arra, hogy fát állítsak, de arra is, hogy ne állítsak fát. Nem esek ítélet alá, ha állítok, és nem leszek igazabb akkor, ha nem állítok.

Ha valaki részegeskedésre használja az ünnepet, annak azt mondja az Úr, hogy „ne részegedjete meg a bortól, hanem töltekezzetek be a Lélekkel”. Mértéktartásra tanít minket ebben is.

Visszatérve a vérbosszúra, a tárgyaláson nem lehetett senkit elítélni egyetlen tanu vallomása alapján.

Ha egy ember agyonüti valakit, csak tanúk szavára szabad a gyilkost kivégezni. Egy tanú vallomása azonban nem elég a halálos ítélethez.

Nem szabad elfogadni váltságdíjat az olyan gyilkos életéért, aki halálra méltó bűnös, hanem halállal kell lakolnia.

Ezáltal az országot megtisztították a gyilkosoktól, és kevesebb volt a bűnözés. Ma sok szociológus azt állítja, hogy a halálbüntetés nem csökkenti a bűnesetek számát, és szörnyű dolog valakit halálra ítélni. De mi történt? Azt állítjuk, hogy Isten törvénye nem jó, mert mi a társadalomtudományunk által sokkal jobbat alkottunk. De mi lett az országunkból mára? Szennyes a bűnözőktől.

Isten pont azért alkotta meg a törvényeit, hogy megtisztítsa az országot ezektől, de mi okosabbak vagyunk. Végül aztán mégis kiderül, hogy Isten előre tudta, hogy olyan mélyre fogunk süllyedni, hogy úgy tűnik, nincs már kiút.

A 36.-ik fejezetben visszatérünk Celofhád lányaira, akik már korábban is követelték örökségüket Mózesnél, és az Úr igazat adott nekik. Ezek Júda törzséből valók voltak, és a néhány júdai fickó azt mondta Mózesnek, hogy ez a dolog bajt okozhat, ha ezek a lányok mondjuk benjámini vagy manasséi fiúkhoz mennek feleségül, és a földet a többi törzs leszármazottai fogják örökölni.

Ezt parancsolja az ÚR Celofhád leányainak: Menjenek feleségül, ahova jónak látják, de csak olyanhoz mehetnek feleségül, aki atyjuk törzsének a nemzetségéből való.

Így nem kerül el Izráel fiainak az öröksége egyik törzsből a másik törzsbe. Izráel fiai közül mindenki ragaszkodik atyái törzsének az örökségéhez.

Minden olyan leány, aki örökséget kap Izráel fiainak a törzseiben, csak olyanhoz menjen férjhez, aki atyái törzsének a nemzetségéből való, hogy Izráel fiai közül mindenki megtartsa ősi örökségét.

Ne kerüljön el egyik törzsből a másik törzsbe az örökség. Izráel fiainak törzseiből mindenki ragaszkodik a maga örökségéhez.

Celofhád leányai úgy cselekedtek, ahogyan Mózesnek parancsolta az ÚR.

Ezeket a parancsolatokat és rendelkezéseket parancsolta meg az ÚR Mózes által Izráel fiainak Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben.

Eddig tartott Mózes útja, és ezután átadta a vezetést Józsuénak, aki majd bevezeti a népet az Igéret földjére.

Az 5Mózesben egy összefoglalást találunk az eddigi dolgokról, és a könyv végén pontosan ott fogunk időben tartani, mint itt, a 4Mózes végén.

A Biblia nem mindig követi a hagyományos gondolkodásunkat az idővel kapcsolatban, és az emberek gyakran ezt nehezen értik meg. Ezért nehéz a Jelenések könyvének tanulmányozása is, mert a dolgok ott sem kronológiai sorrendben történnek.

Legközelebb tehát Jozsué könyvében kezdünk ismét kronológiai sorrendben előrehaladni a történelemben.

Az Úr segítsen nektek feldolgozni a tanultakat, és idézze emlékezetetekbe a parancsait, hogy gazdagodjatok az Ő akaratának és tervének ismeretében. Ő legyen veletek, Ő áldjon és vezessen titeket és az Ő erejével tartsa meg azokat, akik Benne bíznak.

74 perc